

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, únor 2011 (č.78)

Biskup Jan káže na pouti ve Filipově 13.1.2011
(Přijďte se k nám na každoroční pouť 13.1.)

Pozvánky na únor:

- * 2.2. (st) při mši v 9:00 hod. bude **žehnání** „hromničných“ **svící**.
- * 3.2. (čt) při mši v 9:00 hod. bude udělováno svatoblažejské požehnání zvláště **proti chorobám krčným**
- * **Společenství** po mši svaté se koná v pátek v 17:00 (mše), náplní je duchovní program, jste zváni. Termíny: 4.2., (11.2. - mše v 9 hod! - spolčo nebude), dále 18.2., 25.2., 4.3. (od 11.3. už bude po mši křížová cesta)
- * 10.2. (čt) bude sloužena v Chomutově „**vikariátní**“ **mše svatá** za účasti všech kněží z krušnohorského vikariátu; začátek v 9:30 hod.
- * Na **Květnově** jsou bohoslužby 1.a 3. sobotu v měsíci v 14:00 hod.
- * 28.2.-4.3. (po-pá) je pro děti a mládež připraven **jarní pobyt** na faře u Rumburka. Cena 700 Kč. Pro sourozence je cena nižší.
- * Věci do farní charity jako oblečení, apod. je možné přinést po předchozí tel. domluvě - 474 659 460

Stalo se v lednu:

Tříkrálová sbírka na charitu

V litoměřické diecézi se do sbírky zapojilo 26 organizátorů skupinek koledníků. Do ulic vyšlo v celé diecézi 356 skupinek koledníků.

Nejvyšší částky byly vykoledovány ve farnosti Liběšice u Žatce (155 000 Kč), Litoměřice (149 939 Kč) a Most (122 362 Kč). Štědrí dárci v celé litoměřické diecézi vložili do kasiček 1 226 262 korun, což je o 143 544 korun více než v loňském roce. V Jirkově a Strupčicích se vybralo necelých 4 tis. Kč. Výtěžek Tříkrálové sbírky je určen především na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně znevýhodněným skupinám. Všem dárcům Pán Bůh odplat!

Noční pouť do Filipova (13.1.)

Na letošní 145. pouť jsme dorazili s mírným zpožděním, to když jsme museli s autobusem stát v zasněžených kopcích Lužických hor. Před námi nezvládly prudké stoupání některé kamiony a zablokovaly silnici v obou směrech. Museli jsme čekat na odhrňovač od Správy silnic. Po příjezdu nás potěšil jeho název - AVE.

Hlavním celebrantem noční mše byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Ten ve své promluvě v českém a německém jazyce povzbudil přítomné k důvěře v přimluvu Panny Marie a k životu z víry. Dvouhodinové bohoslužby se zúčastnilo více než 40 kněží a 600 poutníků z Čech, Moravy, Německa (též Lužických Srbů), Polska a Slovenska.

Na závěr mše svaté vzpomněl Mons. Anton Otte z Ackermann - Gemeinde založení tohoto katolického společenství 13. ledna 1946, právě v souvislosti s datem zjevení Panny Marie. Mše svaté se účastnil také P. Angelus Waldstein, benediktinský kněz, bývalý ředitel biskupského gymnázia v Ettalu a rodák z Doks na Českolipsku, který právě v tento den oslavil významné životní jubileum - 80. narozeniny. Na slavnostní poutní mši do Jiříkova-Filipova přijíždí v posledních letech většina poutníků autobusy, letos však dorazil i hojný počet pěších poutníků. Na svou společnou noční pouť se tradičně vydali věřící ze Šluknova; z Rumburku šlo posledních 5 km hodně lidí z našeho autobusu, včetně kněží P. Josefa z Kadaně a dalších. Cestu přitom znepříjemňoval drobný déšť a čerstvý vítr.

Neprerušitelně trvající poutní tradice ve Filipově sahá do roku 1866. V domku u německých hranic, čp. 63 ve Filipově žila těžce nemocná tkadlena Magdaléna Kade (5. 6. 1835 - 10. 12. 1905). Ve 4.00 hodiny nad ránem dne 13. 1. 1866 se Magdaléně při modlitbě zjevila Panna Maria a přislíbila jí uzdravení. Dosud nevléčitelně nemocná Magdaléna byla dalšího dne zcela zdráva a znovu mohla začít pracovat. Na místě domku byl vystaven kostel. Magdaléna Kade zemřela ve věku 70 let a její ostatky jsou uloženy v kostele.

Vikariátní setkání kněží v Chomutově

Mši svatou za jednotu křesťanů při účasti kněží krušnohorského vikariátu sloužil P. Řehoř z Litvínova. Poté setkání pokračovalo na faře. Dne 12.2. bude P.Řehoř jmenován za litoměřického čestného kanovníka. To je jistě pocta i pro celý náš vikariát.

P.Mirek

Pocta „obyčejnému“ člověku - prof. Vladimír Matějček

izf

Někdy se stává, že až po letech se dozvíte, kdo a čím byl člověk, který se na čas objevil ve vašem životě. Zde je jeden příklad.

Za totality byl velký hlad po křesťanské literatuře. Toto vakuum způsobené komunistickou cenzurou se snažilo pohotově zaplnit novoměstské nakladatelství **Signum unitatis** už před revolucí v době uvolnění. Brožované knížky, spíše sešitky, byly levné, zahrnovaly široké křesťanské spektrum a získaly si velkou oblibu. (I v naší farní knihovně se s nimi můžete setkat.) Všimla jsem si tehdy, že překlady jsou od V. Matějčka. Stejně tak se přece jmenoval můj profesor češtiny... Ano, byl to on. Tenkrát jsem s obdivem napočítala asi pět různých jazyků, ze kterých byly překlady...

V Náchodském zpravodaji vzpomněli loni jeho stého výročí narození a letos uplyne 15 let od jeho smrti. A kdo byl tento „obyčejný“ středoškolský profesor?

Vladimír Matějček byl vynikající učitel, milovaný a vážený generacemi studentů, jazykovědec, překladatel a kulturní činitel. Narodil se v Plané nad Lužnicí, maturoval v Uherském Brodu a jazyky studoval na Filosofické fakultě university v Brně. Po 2. světové válce byl vyznamenán medailí Za statečnost v protifašistickém odboji. Po komunistickém puči v únoru 1948 se musel vrátit z Jugoslávie, kam i s rodinou odjel v rámci poválečné pomoci a kde na universitě přednášel český jazyk a literaturu. Tehdy v r. 1951 přišel do Náchoda, kterému už zůstal věrný.

Stal se profesorem na Vyšší hospodářské škole, původně Obchodní akademii, kde učil češtinu a němčinu. Vypomáhal i na dalších středních školách a

s dalšími spolupracovníky vytvářel náhodský kulturní a společenský život, připravoval přednášky a besedy pro zdejší kulturní společenství.

Neustálým jazykovědným a literárním studiem se vypracoval natolik, že mohl mluvit, psát a překládat snad ze třiceti jazyků celého světa. Vedle němčiny, angličtiny, francouzštiny, ruštiny, srbochorvatštiny a jiných běžných evropských jazyků, ať už slovanských, románských nebo germánských, se zabýval také starými keltskými jazyky jako velštinou nebo baskičtinou. Hluboce soucítil s osudy všech utlačovaných a porobovaných národů a intenzivně se zabýval jazykem a kulturou nejrůznějších národnostních menšin, např. jazykem Lužických Srbů. Podrobně se věnoval ugro-finským jazykům- maďarštině, finštině, laponštině, estonštině a dalším pobaltským jazykům národů, o kterých většinou ani nevíme, že existují. Zúčastňoval se mezinárodních

kongresů, publikoval v zahraničních jazykovědných časopisech, měl přátele lingvisty po celé Evropě. Věnoval se i jazykům asijským, arménštině, gruzinštině, psal arabsky i persky, pronikal i do historických indiánských kultur a jazyků Aztéků, Mayů nebo Inků.

S velikou láskou a obětavostí se snažil napomoci romské problematice. Vytvářel pro romské děti jednoduché, ručně psané a malované učební pomůcky, čítanky a slovníčky, které jim věnoval, sbíral romské písně, ze kterých sestavil celý zpěvníček. Pomáhal v konkrétních případech a jednoho z romských chlapců přivedl až k vysokoškolskému vzdělání.

Vedle publikovaných překladů vydal řadu titulů v podstatě tajně ve spolupráci s novoměstským knězem J. Knittlem. Dělal to statečně a zodpovědně, s vědomím nebezpečí kruté zvlé režimu a i tak muselo mnoho překladů čekat na vydání až do revoluce.

Dále ve vzpomínce redaktor chválí jeho skromnost, neokázalost, pracovitost, že byl laskavým a starostlivým manželem, otcem čtyř dětí. Pisatel ale zřejmě nebyl nakloněn víře, protože o ní není ani zmínka. Pan profesor se sice se svou vírou nikde nechlubil, protože by ho okamžitě ze školství vyhodili, ale pro nás, věřící studenty byla školní knihovna, spravovaná panem profesorem jediným místem, kde se dalo na škole o všem volně diskutovat a i jeho častá účast na mši sv. a eucharistii byla pro nás velkým povzbuzením. A přesto, že jsme o jeho mnoha zde zmíněných aktivitách a schopnostech neměli ani potuchy, velice jsme si ho vážili právě pro jeho poctivost a statečnost a neokázalé křesťanství. Kéž by i dnes bylo hodně takových pedagogů.

Naplněný čas.

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas,“ praví Kazatel (Kaz 3,1). Míváme ale pocit, že to platilo v jiných dobách; zdá se nám, že nemáme čas na nic, rozhodně ne ten, který bychom právě potřebovali. Býváme nervózní, kdykoliv se ztišíme k modlitbě, protože máme pocit, že by bylo třeba dělat něco jiného. Ale nakonec se nám čas drobí pod rukama: děláme pořád něco, ale nemáme pocit, že by náš čas byl naplněný. Prorok říká: „Pachtíte se za mnoha věcmi, a máte z toho málo. Co přinesete domů, já rozvezěji. Proč se to děje? Je výrok Hospodina zástupů. Protože můj dům je v troskách, zatímco se staráte každý jen o svůj dům“ (Ag 1,9).

Ježíš, který byl na roztrhání, kolikrát neměl čas ani se najíst nebo se v klidu vyspat, si klidně odcházel na celé hodiny, aby byl sám s Otcem v modlitbě. A nelitoval toho času, ačkoli mohl kázat nebo uzdravovat či vymítat demony. Nelitoval času stráveného modlitbou.

Umět se lišit.

Ježíš jednou prohlásil, že kdo by svedl k hříchu jednoho z maličkých, kteří v něho věří, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře (srov. Mt 18,6). Ale proč vůbec člověk, který sám dělá něco špatného, touží strhnout ke zlu i toho druhého? Proč touží po tom, aby spadl do bláta i ten druhý? Co nebo kdo za tím je?

Vzpomínám si na případ jedné mladé paní. Vykládala mi, že v kancelářích podniku je asi patnáct vdaných žen. Donedávna byly jenom dvě, které zachovaly svému muži věrnost. Teď už je sama. Ale v tu ránu se ostatní ženy na ni obořily jako sršni. Naschvál mluvily stále o tom, jak bylo krásné, že ta šla s jiným a ta šla jinam, a jak ten jejich manžel také někoho má... a že určitě ten její je stejný jako všichni kolem, a že by tedy i ona měla ...

Oč nám jde, jestliže nepřejeme druhým dobro? Vždyť „láska má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy“ (1Kor 13,6). *Zlo totiž nesnese vedle sebe dobro.* Následovat Krista s sebou nese odvalu nebýt ve všem jako druzí, umět se lišit a setrvat na pozicích pravdy a lásky, i kdyby se svět kolem nás utápěl ve lži a nenávisti.

Problematická motivace.

„Vybudujeme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno...“ (Gen 11,4). Lidé, o kterých píše Bible v příběhu o stavbě věže, byli věřící, nikoli ateisté. Byli to lidé, kteří nějak hledali Boha – víme, že tou věží

se myslí pravděpodobně chrám, takzvaný **zikkurat**.

Dosáhnout do nebe je vlastně symbolicky vyjádřená touha přiblížit se Bohu. Řekneme si: Co na tom může být špatného?

Paradox jejich počínání spočívá především v tom, že stavěli chrám, aby oslavili svoje jméno, „aby si učinili jméno“. Jasněji už to nemohlo být řečeno. Nestavěli ho ke slávě Boží, ale ke slávě své.

A pokud i v církvi hledáme jen vlastní zviditelnění a slávu, ať jako jednotlivci nebo jako společenství, výsledkem bude nakonec babylonské zmatení. Podobnou perspektivu nastiňuje apoštol Pavel, když označuje bezbožnost za kořen všeho hříchu (srov. Řím 1,18-32) a mluví o těch, kteří „ačkoli Boha poznali, přece ho jako Boha nectili“ (v.21).

Babylonský zikkurat

Působení Ducha Svatého v nás:

Být unavený a přece druhý dodávat odvahy

Cítit se opuštěný a přece přimět druhé k úsměvu

Mít sám nevyřešené otázky a přece neodepřít svou radu těm, kteří ji hledají

Být uštvaný a ve stresu a přece neodbývat druhé výmluvami

Mít bolesti a přece mít dost trpělivosti pro druhé

Být sám zatížen a přece pomáhat druhým nést jejich břemena

Snažit se nalézt východisko a přece přitom držet druhého za ruku

Mnohého se vzdát a přece druhým nic nezávidět

Být zklamaný a přece druhým předžítvat naději

Připadat si vyhořelý a přece pomáhat druhým nacházet smysl

Modlit se, zůstat bez odpovědi a přece druhým důvěryhodně předžítvat víru

Být naplněn hněvem a přece každému odpovědět na pozdrav

Být zklamaný a přece nevyzvonit chyby druhých

Nikdy se nedočkat díky a přece pevně stát druhým k dispozici

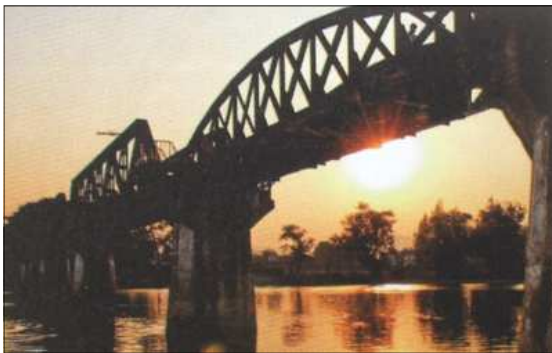
Být smutný a sklíčený a přece navenek vyzařovat radost

Zažítvat bezmocnost a přece druhým zprostředkovat důvěru v Boží dobrotu

Zázrak na řece KWAI Odpuštění - most přes řeku nenávisti

Příběh britských zajatců, kteří se podíleli na výstavbě „Železnice smrti“, zachytil v knize „Most přes řeku Kwai“ spisovatel P.Boullé. Podle jeho románu byl později natočen slavný oskarový film. Kniha i film má však pouze fiktivní děj zasazený do pozadí historických událostí. Naopak méně známý, ale pravdivý příběh, zachytil skotský kapitán Ernest Gordon v knize „Zázrak na řece Kwai“

Ernest Gordon sloužil jako voják skotského regimentu v Malajsii a později v Singapuru. Byl zraněn a před postupujícími Japonci se spolu s několika spolubojovníky pokusil uniknout v džunce. Byli však všichni zajati japonskou válečnou lodí. V zuboženém stavu byli odvedeni do zajateckého tábora. Japonci využívali zajatce k práci při stavbě železniční tratě z Rangúnu do Bangkoku. Při stavbě měli zajatci k dispozici pouze jednoduché nástroje – krumpáče, lopaty, kladiva, kladky a dynamit. Podmínky při stavbě byly otřesné a po jejím dokončení se železnici neříkalo jinak než Železnice smrti. Stála životy 16 tisíc válečných zajatců. Mnoho jich zemřelo vyčerpáním, jiné skolily tropické nemoci, část zahynula při zoufalých pokusech o útěk z tábora. V takových nelidských podmínkách se začali zajatci mezi sebou nenávidět. Kradli si věci, udávali jeden druhého a chovali se k sobě jako divá zvěř.

Po několika měsících pobytu v táboře se kapitán Gordon sám ocitl na pokraji smrti. Byl vyčerpán nejen úmornou prací, ale také řadou nemocí. Postupně prodělal záškrt, úplavici, malárii, tuberkulózu a jeho nohy byly napadeny larvami. Gordon při své výšce téměř 190 cm vážil necelých 50 kilogramů! Lékař usoudil, že Gordon je ve stavu, kdy ho nezachrání už ani amputace nohou. Proto jej ani nepřijali do táborové nemocnice. Odnesli ho do velkého stanu, který byl „čekárnou na smrt“ pro beznadějně případy. Právě tady je počátek zázraku, který se v táboře udál. O Gordona začali pečovat dva vojáci, Dusty Miller a Dinty Moore. Obětavě Gordona navštěvovali, omývali a obvazovali mu rány. Po několika týdnech se jeho stav začal zlepšovat a nakonec se uzdravil a mohl se vrátit zpět do tábora. Gordon vděčil za přežití

dvěma věřícím vojákům. Setkal se přitom s něčím, co doposud nepoznal. Obětavost, s níž se mu oba věnovali, jejich odvaha a trpělivost – všechny tyto vlastnosti pramenily z jejich hluboké víry v Krista. To proměnilo i samotného Gordona. A nejen jeho. Jejich jednání si všimli ostatní zajatci a postupně měnili své chování. Začali k sobě být přátelští a vzájemně si pomáhali. Poměry v táboře se začaly měnit. To, co se ještě před nedávnem zdálo nemožné, se najednou stávalo skutečností...

Když se blíží konec války a Japonci věděli, že prohrávají, poskytli britským zajatcům v táboře více svobody. Dokonce jim dovolili postavit obyčejný dřevěný kostelík, kam se chodili modlit.

Jednou seržant Miller předčítal po verších modlitbu „Otče náš“ a ostatní ji po něm opakovali. Když přečetl verš: „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům,“ nastalo naprosté ticho. Nikdo tento verš neopakoval. Najednou si uvědomili, že prosí Boha, aby jim odpustil, tak jako oni by měli odpustit svým nepřátelům, dozorcům v táboře smrti. Do napjatého ticha opakoval seržant tento verš ještě jednou. Přidalo se jen několik mužů. Pak ho přečetl ještě jednou. Tentokrát se přidala většina. Mnozí padli na kolena a plakali. Bůh se dotýkal jejich srdcí, ve kterých byla dosud zloba a touha po pomstě. Boží moc měnila lidské životy od nenávisti k odpuštění a lásce. Stávali se z nich jiní lidé. Drsní a válkou citově otupení vojáci se vraceli do normálního života obohaceni cennou zkušeností, že s Boží pomocí je možné opravdu odpustit.

Odpuštění jakoby odřízlo provazy, které nás poutají k dávné nepravdě. A právě víra v odpuštění našich vin skrze Kristovu oběť dává i nám sílu odpouštět.

Podle BTM

Mše v DD budou pravidelně (Pá, So v 10 h.) mimo 12.2., 18.2. a 4.3. Dík patří správě DD a taky paní Blechové za obětavou službu! *MD*

Ježíš zve ke společenství

P.Mirek (malé opakování nedělních kázání)

Bratři a sestry. Stále navazujeme na svátky vánoční. V letošním cyklu A liturgických čtení sledujeme logickou posloupnost činů člověka, který uvěřil, že se o vánocích narodil – a byl zjeven – spasitel – Ježíš Kristus.

Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen. První neděli mezidobí zahajoval svátek Křtu Páně, při kterém si můžeme připomenout křest všech dospělých. Tento svátek je na rozhraní vánoční doby a liturgického mezidobí – neboli všedních dnů – a to značí, že milost křtu má přecházet z hezkých svátků do všedních dnů jako stálá nevšední posila. Ve křtu jsme byli přijati za děti Boží – spolu s Ježíšem Kristem. Stali jsme se dědici Božího království!

O druhé neděli v mezidobí, tedy minulou neděli, jsme slyšeli o potřebě neustálého zdokonalování své víry a svého poznávání Boha. Jan Křtitel i Panna Maria – a to byli lidé, kteří byli Ježíši velmi blízko – museli občas uznat, že Ježíši vůbec nerozumí, Panna Maria tyto věci uchovávala dlouho ve svém srdci, Jan Křtitel přiznal, „ani já jsem ho neznal“. Deus semper alius – Bůh stále jiný. Kdo chce být ve víře dokonalý, nemůže začít a zároveň skončit křtem. Má se stále vzdělávat. S Bohem nebudeme nikdy „hotovi“.

O dnešní třetí neděli Pán Ježíš zve ty, kteří mají opravdový zájem o Boží království a nechtějí zůstat jen u křtu a chtějí se dále vzdělávat ve víře a chtějí zakoušet Boží prozřetelnost a Boží milosti ve svém životě – aby nebyli jako opuštěné ostrovy v moři. Samotnému se víra žije hodně těžko. Pán Ježíš zve do svého společenství. Jakékoli společenství je pro člověka velkým darem. Tím víc náboženské společenství při poslední večeři Pána Ježíše.

Bez Pána Ježíše Krista se obraz poslední večeře mění na zasedání, schůzi pouze lidského společenství. Proto také, když Pán Ježíš odešel do nebe, těch 12 apoštolů už své společenství nikdy neobnovilo. Tedy vlastně jednou, a to po zradě Jidášově, tehdy chtěli přibrat náhradníka do společenství – ale jen toho, kdo byl účastník Ježíšových zázraků – a vybrali Matěje. Záhy se však tato 12-ka rozpadá. Podle proroctví Ježíše jsou jeho učedníci vydáváni na smrt – nejprve apoštol Jakub v Jeruzalémě, pak Petr v Římě a další následují.

Ale zároveň nastává doba jiná, éra církve, kdy ke svátostné hostině zve Ježíš všechny. Měli bychom na obraz Poslední večeře domalovat i postavy svých věřících přátel, tváře bratří a sester. Najednou jsme my všichni zváni do Ježíšovy blízkosti. Kéž jsme vděční Pánu Ježíši za dar společenství. Na jeho dnešní otázku: Pojď za mnou? Odpovězme – zde jsem, Pane! A hledejme a nacházejme ve společenství, zvláště při mši svaté, posilu pro svůj život!

Murphyho

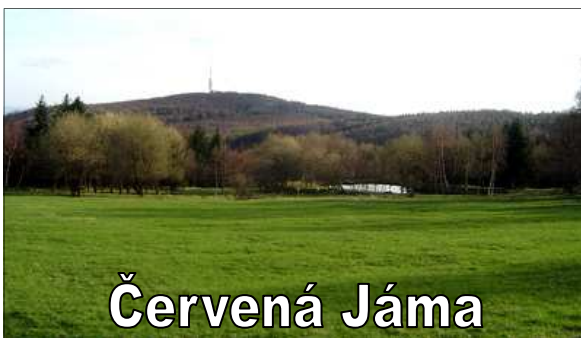
Tomáš Marný
z Bludovic

Knížku plnou vtipných postřehů
si můžete půjčit ve farní knihovně

Historické zastaveníčko

Toto pro běžkaře a turisty známé rozcestí nedaleko Lesné má docela zajímavou historii. Název **Červená Jáma** nebo též Červená rokle (něm. **Rothe Grube**) pochází již ze středověku a vzniklo pravděpodobně

podle načervenalé barvy břehů a den zdejších vodních toků. Toto zbarvení je způsobeno železnou rudou, konkrétně hematitem (**krevelem**). Ruda se těžila převážně z jam a mělkých úpadnic.

V letech 1557 až 1585 zde vystřídalo několik těžařů (je jich známo celkem **pět**), kteří zřejmě dolovali na několika různých místech v okolí, což dokládají i názvy dolů (na Jezerce, v Kundratické roklině, Rotterfundtgrub, na Širokém vrchu), jak je zaznamenáno na Horním úřadu v Hoře sv. Kateřiny.

Třicetiletá válka zdejší důlní provoz zlikvidovala, těžba se začala pomalu obnovovat teprve po jejím skončení. Až do roku 1652 probíhaly těžební práce v poměrně malém rozsahu; zmíněného roku doly koupil **August Rothe**, důlní podnikatel ze Saska; ten chtěl využít zvýšené spotřeby železa, kterou vyvolala válka. Nechal upravit cestu do Nové Vsi a vše připravit k zahájení těžby. K tomu ale nedošlo, neboť náhle zemřel. Protože se dědicové vzdali majetkového práva, doly připadly vrchnosti, konkrétně Janu Adamovi Hrzánovi z Harasova, majiteli červenohrádeckého panství.

Přece jen však Červenou Jámu čekala doba rozkvětu - a ta nastala po roce 1682 za **Ferdinanda Viléma z Lobkovic**, majitele panství Jezeří. Vrchnost tu nechala postavit obydlí pro rodiny, které se zde usadily, nechyběla ani hospoda a taneční sál. Ruda z Červené Jámy se svážela dolů do údolí Kundratického potoka, kde stávala **vysoká pec**. Poblíž této pece byla zřízena ubytovna pro dělníky. Časem se osada u pece rozrostla a vznikla dnešní vesnice Vysoká Pec. Svatby a křty na Červené Jámě můžeme sledovat ve farních matrikách Nového Sedla. Osada nadobro zanikla v roce 1710. Název Červená Jáma zůstal zachován a místo osady zde byla později postavena **myšlivna**. Dodnes však můžete v údolí Vesnického potoka a v blízkosti zámku Jezeří najít stopy po dolování - staré, převážně zavalené štoly, pozůstatky tavicích pecí a zbytky vodních hamrů na drcení rudy.

Citát na únor: **Někdy není třeba velké oběti - stačilo by objetí.**
(Kosorin)